

DA

DA

DA

EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 9.2.2011
KOM(2011) 47 endelig

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN
TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET**

**Anden rapport om, hvordan ordningen for lokal grænsetrafik, der er indført ved
forordning EF nr. 1931/2006, gennemføres og fungerer**

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

Anden rapport om, hvordan ordningen for lokal grænsetrafik, der er indført ved forordning EF nr. 1931/2006, gennemføres og fungerer

1. INDLEDNING

Forordningen fra 2006 om fastsættelse af regler for lokal grænsetrafik ved medlemsstaternes ydre landgrænser¹ giver mulighed for at fravige de generelle regler om grænsekontrol, som er fastsat i Schengengrænsekodeksen, til fordel for personer, der bor i et grænseområde, for at undgå, at der skabes hindringer for handel, social og kulturel udveksling eller regionalt samarbejde med nabolandene. Forordningen giver medlemsstaterne mulighed for at indgå bilaterale aftaler med nabolande uden for EU, forudsat at disse aftaler er fuldt ud i overensstemmelse med de parametre, som er fastsat i forordningen.

I den første rapport om, hvordan ordningen for lokal grænsetrafik fungerer², udtalte Kommissionen følgende: *“Der vil gradvis komme til at foreligge mere fyldestgørende oplysninger, efterhånden som flere og flere aftaler gennemføres i praksis. Kommissionen er villig til at forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en ny rapport om, hvordan ordningen for lokal grænsetrafik gennemføres og fungerer, i andet halvår af 2010.”*

Kommissionen anmodede medlemsstaterne om at indsende oplysninger om, hvordan ordningen for lokal grænsetrafik anvendes og virker. Denne anden rapport er udarbejdet på grundlag af de besvarelser, som 18 medlemsstater har indsendt. Seks medlemsstater (NL, IT, CZ, EL, CY og BG) har ikke svaret. De medlemsstater, der ikke har ydre landgrænser, eller som ikke har til hensigt at indgå aftaler om lokal grænsetrafik, havde ingen generelle bemærkninger til, hvordan ordningen for lokal grænsetrafik gennemføres og fungerer.

2. HØRING PÅ GRUNDLAG AF ARTIKEL 13 I FORORDNINGEN OM LOKAL GRÆNSETRAFIK

I dette afsnit gøres status over den nuværende situation, hvad angår bilaterale aftaler, der er indgået siden den første rapport i juli 2009.

2.1. Aftaler, som er trådt i kraft

Siden forordningen blev vedtaget, er fire aftaler om lokal grænsetrafik trådt i kraft: Ungarn-Ukraine i januar 2008, Slovakiet-Ukraine i september 2008, Polen-Ukraine i juli 2009 og Rumænien-Moldova i oktober 2010. Kun aftalen mellem Rumænien og Moldova er fuldt ud i overensstemmelse med forordningen om lokal grænsetrafik. De andre aftaler vedrører et grænseområde, der enten har en større udstrækning, end forordningen tillader (HU-UA, SK-

¹ Forordning EF nr. 1931/2006 af 20. december 2006 (EUT L 29 af 3.2.2007, s. 3).

² KOM (2009) 383 endelig af 24. juli 2009.

UA, omend i et begrænset område), eller som kræver rejsesygeforsikring, hvilket er i strid med forordningen (PL-UA).

Derudover findes der mellem Slovenien og Kroatien en bilateral aftale om samarbejde om grænsetrafik, der stammer fra 2001, og som er uforenelig med forordningen på en række vigtige punkter³. Kommissionen har gentagne gange anmodet Slovenien om at ændre denne aftale for at bringe den i overensstemmelse med forordningen. Kommissionen er dog ikke blevet underrettet om en sådan ændring, ligesom den heller ikke har modtaget en tidsplan for gennemførelsen af den planlagte ændring.

Aftalen om lokal grænsetrafik mellem Østrig og Liechtenstein udløber, eftersom Liechtenstein snart træder ind i Schengenområdet.

2.2. Aftaler, som snart træder i kraft

- Polen-Belarus

Kommissionen blev hørt om et udkast til en aftale og gjorde i den forbindelse opmærksom på, at kravet om rejsesygesikring ved grænsepassage var uforeneligt med forordningen. Kommissionen havde ikke fået tilsendt et kort over grænseområdet i Belarus, så det var derfor ikke muligt at vurdere, om området er i overensstemmelse med forordningen. Udkastet til en aftale er ikke blevet ændret. Polen og Belarus underskrev aftalen den 12. februar 2010. Aftalen er ved at blive ratificeret i begge lande. Aftalen forventes at træde i kraft i begyndelsen af 2011.

- Letland-Belarus

I august 2009 blev et udkast til en aftale mellem Letland og Belarus fremsendt med henblik på rådføring. Kommissionen bemærkede, at udkastet var uforeneligt med forordningen på to punkter: kravet om besiddelse af en rejsesygeforsikring og manglen på en ufravigelig betingelse om, at man skal kunne bevise, at man er bosiddende i grænseområdet og har legitime grunde til hyppig grænsepassage. I december 2010 underrettede Letland Kommissionen om, at aftalen var blevet underskrevet den 23. august 2010, og at Letland havde ratificeret aftalen i oktober 2010. Udkastet til en aftale er ikke blevet ændret.

- Litauen-Belarus

Kommissionen blev hørt om et udkast til en aftale og fandt, at det var foreneligt med forordningen. Litauen og Belarus underskrev aftalen om lokal grænsetrafik den 20. oktober 2010. Aftalen er ved at blive ratificeret. Aftalen forventes at træde i kraft i 2011.

- Norge-Den Russiske Føderation

Kommissionen blev hørt om et udkast til en aftale og vurderede, at det var foreneligt med forordningen. Norge og Den Russiske Føderation underskrev aftalen om lokal grænsetrafik den 2. november 2010. Aftalen er ved at blive ratificeret. Aftalen forventes at træde i kraft i 2011.

³ Nærmere oplysninger findes i den første rapport om lokal grænsetrafik, KOM(2009) 383, s. 6-7.

2.3. Andre høringer

Kommissionen var blevet hørt om udkastene til aftaler mellem Letland og Den Russiske Føderation, Litauen og Den Russiske Føderation samt Rumænien og Ukraine. Kommissionen fandt, at aftalerne var forenelige med forordningen, men de er endnu ikke blevet underskrevet.

I oktober 2008 fremsatte Kommissionen sine bemærkninger til udkastene til aftaler mellem Bulgarien og Serbien og mellem Bulgarien og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, men er ikke siden blevet hørt yderligere om disse udkast.

3. HVORDAN ORDNINGEN FOR LOKAL GRÆNSETRAFIK FUNGERER I PRAKSIS

3.1. Foranstaltninger til at lette grænsepassage, som anvendes af medlemsstaterne i bilaterale aftaler

Kommissionen fandt i sin første rapport, at aftalerne om lokal grænsetrafik fastsætter strengere krav end dem, som forordningen om lokal grænsetrafik tillader. Kommissionen fandt ligeledes, at ingen af de aftaler, som er trådt i kraft eller blevet underskrevet, gør brug af alle de forskellige foranstaltninger at lette grænsepassage. Der er ikke siden sket ændringer, som har ændret denne vurdering.

Aftalerne indeholder især begrænsninger med hensyn til, hvor længe en person kan opholde sig i EU. Hvor forordningen gør det muligt for en person at opholde sig i en medlemsstat i op til tre måneder i en given periode, begrænser visse (udkast til) aftaler det antal dage, som en person højst kan opholde sig i en medlemsstat, til 15 dage i en given periode eller til 90 dage inden for 180 dage. Tre aftaler stiller krav om, at en person skal have haft bopæl i grænseområdet i tre år; i de andre aftaler er kravet kun ét år, i overensstemmelse med forordningen. Endelig skal det nævnes, at tilladelser til lokal grænsetrafik ikke udstedes gebyrfrit, sådan som forordningen giver mulighed for, men mod et gebyr på mellem 20 og 35 EUR.

3.2. Den brug af de bilaterale aftaler som anvendt af indbyggerne i grænseområderne

For at danne sig et overblik over, hvordan aftalerne om lokal grænsetrafik anvendes af borgerne, anmodede Kommissionen medlemsstaterne om at indsende oplysninger om antallet af tilladelser, der er udstedt i forhold til det samlede antal berettigede personer, antallet af ansøgninger, der er blevet afvist, og årsagen hertil, varigheden af opholdene og antallet af tilfælde, hvor tilladelser er blevet misbrugt eller inddraget.

3.2.1. Antal udstedte tilladelser

	<i>Antal tilladelser</i>	<i>Periode⁴</i>	<i>Det samlede antal berettigede personer</i>	<i>Tilladelser udstedt i forhold til det samlede antal berettigede personer</i>
--	--------------------------	----------------------------	---	---

⁴ Tidsperioderne varierer på grund af aftalernes forskellige ikrafttrædelsestidspunkter.

<i>Ungarn</i>	58 055	1/2008- 5/2010	400 000 – 450 000	Ca. 13 %
<i>Polen</i>	31 652	7/2009– 3/2010	1,2 mio.	Ca. 2,7 %
<i>Slovakiet</i>	1 106	9/2008 -6/2010	415 000	Ca. 0,3 %
<i>Rumænien</i>	20.308	10/2010- 12/2010	1,2 mio.	Ca. 2 %
<i>Slovenien</i>	I øjeblikket 15 623 gyldige tilladelser		250 000	Ca. 6,2 %

Personer, der bor i områder på grænsen til Rumænien, gør i høj grad brug af tilladelser på grund af de stærke bånd mellem Rumænien og Moldova, og Ungarn, eftersom størstedelen af disse personer tilhører det ungarske etniske mindretal og har stærke bånd til Ungarn. Personer, som bor tæt på grænserne til Slovenien og Polen gør i mindre grad brug af tilladelser til lokal grænsetrafik, og personer, der bor tæt på grænsen til Slovakiet anvender dem mindst af alle.

3.2.2. Afviste ansøgninger

Ungarn afviste 838 ansøgninger i perioden december 2007-maj 2010 alene på grundlag af SIS-indberetninger eller forbud mod at rejse ind i og tage ophold i landet. **Polen** afviste 272 ansøgninger i perioden juli 2009-marts 2010 overvejende på grundlag af SIS-indberetninger, men også fordi personens nuværende tilladelse stadig var gyldig. **Slovakiet** afviste 169 ansøgninger i perioden september 2008-juni 2010, hvilket overvejende skyldtes, at ansøgerne ikke gav veldokumenterede økonomiske årsager til de hyppige grænsepassager, sådan som det kræves i aftalen. **Rumænien** afviste 972 ansøgninger i perioden oktober-december 2010, hvilket overvejende skyldtes, at ansøgerne ikke gav en veldokumenteret grund til de hyppige grænsepassager eller blev betragtet som personer, der kunne udgøre en risiko, hvad angår ulovlig indvandring.

Procentdelen af afviste ansøgninger varierer således fra 13 % (SK), 4,7 % (RO), 1,4 % (HU) til 0,85 % (PL). Den må dermed betragtes som forholdsvis høj i Slovakiet, lav i Rumænien og meget lav i de to andre medlemsstater. De vigtigste årsager til, at ansøgninger afvises, er SIS-indberetninger, eller at ansøgerne ikke er i stand til at give legitime grunde til den hyppige grænsepassage.

Slovenien har meddelt Kommissionen, at det ikke giver formelle afslag. Ansøgere trækker i stedet deres ansøgning tilbage ved beskeden om, at de ikke opfylder de nødvendige betingelser.

3.2.3. Varigheden af ophold og antallet af grænsepassager

Forordningen om lokal grænsetrafik giver mulighed for at tage uafbrudt ophold i højst tre måneder. Eftersom dette var genstand for diskussion under forhandlingerne i 2006, var Kommissionen interesseret i at modtage oplysninger om, hvor længe indehavere af tilladelser til lokal grænsetrafik opholder sig i hvert enkelt land. Eftersom forordningen om lokal grænsetrafik fritager indehavere af tilladelser for pligten til at få et stempel i passet, var det naturligvis ikke muligt at indsamle disse oplysninger ved at sammenligne ind- og udrejsestempler.

For at kontrollere, at indehavere af tilladelser til lokal grænsetrafik overholder tre-månedersreglen, anvender Ungarn, Polen, Slovakiet og Rumænien deres nationale ind- og udrejsesystemer, der gør det muligt at beregne varigheden af opholdene. Disse medlemsstater var derfor i stand til at give nyttige oplysninger om antallet af grænsepassager og opholdenes gennemsnitlige varighed.

Ungarn råder ikke over nærmere oplysninger om antallet af grænsepassager, men bemærkede, at tilladelserne anvendes dagligt eller hver anden dag i praksis, med et gennemsnitligt ophold på én dag. I perioden juli 2009 - februar 2010 blev der registreret ca. 1 550 000 grænsepassager med tilladelse til lokal grænsetrafik. Hvad angår den samlede varighed af ophold inden for en periode på seks måneder fra den første indrejse, bliver indehavere af tilladelser næsten altid i landet i hele perioden på tre måneder, som opholdet højst må være på.

Polen registrerede 883 696 grænsepassager inden for rammerne af ordningen for lokal grænsetrafik i perioden juli 2009-april 2010, og dette tal er stigende. Det gennemsnitlige antal indrejser i Polen pr. tilladelse til lokal grænsetrafik er 20,4, og opholdene er i gennemsnit på ca. seks timer.

Slovakiet meddelte, at indehavere af tilladelser til lokal grænsetrafik normalt bliver i landet i én eller to dage.

Rumænien har ikke indsendt oplysninger om varigheden af ophold og antallet af grænsepassager i praksis.

Slovenien råder ikke over nøjagtige oplysninger om, hvor hyppigt grænserne passeres. Indehavere af tilladelser til lokal grænsetrafik har mulighed for at opholde sig i det anviste grænseområde i op til syv sammenhængende dage, men de fleste rejser tilbage den samme eller den efterfølgende dag.

Ud fra ovennævnte oplysninger er det tydeligt, at indehavere af tilladelser til lokal grænsetrafik krydser de respektive grænser meget regelmæssigt for blot at opholde sig i nabolandet et par timer eller 1-2 dage ad gangen. De steder, hvor ordningen for lokal grænsetrafik anvendes, tjener den således sit formål, nemlig at muliggøre udveksling og samarbejde på tværs af grænserne, og den gør livet lettere for de mennesker, der bor i grænseområderne.

3.2.4. Tilfælde, hvor tilladelser er blevet misbrugt eller inddraget

Ungarn har idømt 16 ukrainske statsborgere bøder for i perioden januar-april 2010 at have opholdt sig længere end tilladt på dets område og har afvist indrejse i 1231 tilfælde, da de pågældende personer allerede havde opholdt sig på dets område i tre måneder inden for en periode på seks måneder. To tilladelser blev inddraget i 2009 og fire i de første fem måneder af 2010. Derudover blev 18 tilladelser erklæret ugyldige, eftersom indehaverne af disse tilladelser havde fået forbud mod at rejse ind og opholde sig i Ungarn efter, at tilladelserne var blevet udstedt.

Polen har registreret 15 tilfælde af misbrug i perioden juli 2009- april 2010. De involverede ni personer, der opholdt sig uden for grænseområdet, fem personer, der var blevet på landets område efter udløbet af den tilladte periode, og et tilfælde af ulovlig deltagelse i økonomiske aktiviteter i Polen. Der blev disse tilfælde af misbrug truffet afgørelse om, at de pågældende

personer skulle forlade Polen, og deres tilladelser til lokal grænsetrafik blev inddraget. Fra juli 2009 til marts 2010 blev der i 39 tilfælde truffet afgørelse om inddragelse af tilladelser til lokal grænsetrafik, hvilket svarer til 1 % af det samlede antal tilladelser, som blev udstedt i den periode.

Slovakiet registrerede ét tilfælde af misbrug i perioden september 2008-juni 2010. Sagen endte med, at den pågældende person blev udvist. I samme periode blev 11 tilladelser inddraget.

Slovenien registrerede i 2009 11 tilfælde af misbrug, som omfattede smugling, ulovlig indvandring og ophold uden for det anviste grænseområde. Sanktionerne er baseret på national lovgivning og omfatter midlertidig inddragelse af tilladelsen.

Østrig har rapporteret ét tilfælde, hvor en tilladelse til lokal grænsetrafik udstedt af Slovakiet til en ukrainsk statsborger var blevet misbrugt. Derudover har østrigske embedsmænd, som har deltaget i fælles aktioner, registreret flere tilfælde af misbrug, hvor ukrainske statsborgere med tilladelser til lokal grænsetrafik, der var blevet udstedt i Ungarn, er blevet i landet længere end tilladt. Andre Schengenmedlemsstater⁵ har ikke registreret tilfælde af misbrug.

Slovakiet har rapporteret, at ukrainske statsborgere er blevet taget med tilladelser til lokal grænsetrafik fra flere medlemsstater, der er blevet brugt til at krydse bestemte interne grænser (HU-SK, PL-SK). Slovakiet har truffet foranstaltninger til at straffe en denne adfærd. Kommissionen er af den opfattelse, at sådanne interne grænsepassager ikke er i strid med forordningen om lokal grænsetrafik, forudsat at de pågældende personer bliver i de respektive grænseområder.

Rumænien har registreret 27 tilfælde af misbrug i perioden oktober-december 2010. 22 tilladelser blev inddraget, og der er blevet truffet fem afgørelser om tilbagesendelse.

Kommissionen kan på baggrund af ovenstående tal konkludere, at der kun i forholdsvis få tilfælde forekommer misbrug i forbindelse med den praktiske gennemførelse af aftaler om lokal grænsetrafik. Det skal især nævnes, at der ikke findes dokumentation for, at indehavere af tilladelser til lokal grænsetrafik systematisk rejser til andre medlemsstater i modstrid med reglerne.

4. SÆRLIGE PROBLEMER I FORBINDELSE MED OPFØLGNINGEN AF DEN TIDLIGERE RAPPORT

4.1. Definition af grænseområde

4.1.1. Generelt

Polen⁶ har anmodet om, at definitionen af grænseområde i forordningen ændres⁷. Polen mener, at den nuværende definition fører til en opdeling af sammenhængende områder og udelukker politiske og økonomiske centre.

⁵ BE, CH, DE, EE, ES, FR, LT, LV, MT, NO, PT og SE.

⁶ Senest gennem et brev fra udenrigsminister Sikorski og indenrigs- og forvaltningsminister Miller sendt til medlemsstaterne og Kommissionen i september 2010.

Opgaven med at definere grænseområde var en af de vanskeligste under diskussionen af udkastet til forordningen om lokal grænsetrafik i 2006. Ud over at grænsepassagen skulle lattes, var det også nødvendigt at tage højde for sikkerhedskravene for hele Schengenområdet, eftersom ordningen for lokal grænsetrafik udgør en undtagelse fra de generelle regler om passage af de ydre grænser.

Kommissionen gjorde opmærksom på, at den var parat til at diskutere, om definitionen af grænseområde var tilstrækkelig fleksibel. Det kom dog aldrig til en sådan diskussion, og det var kun Polen, der som det eneste land anmodede om en ændring af definitionen af grænseområde i sin besvarelse af det spørgeskema, der gik forud for denne rapport. Én medlemsstat er af den opfattelse, at definitionen ikke bør ændres, og at Kommissionen bør være påpasselig med at sikre sig, at bilaterale aftaler er i overensstemmelse med forordningen, specielt hvad angår fastlæggelsen af grænseområder.

Kommissionen finder derfor, at den nuværende definition af grænseområde (som et område, der strækker sig over 30 kilometer og kun i særlige tilfælde 50 kilometer) fortsat udgør et rimeligt kompromis.

4.1.2. Kaliningrad-regionen

Kaliningradregionen i Den Russiske Føderation blev en enklave i EU som følge af EU's udvidelse i 2004. Området har en befolkning på næsten 1 million indbyggere, hvoraf ca. 430 000 bor i hovedstaden, Kaliningrad.

Polen⁸ har i de senere måneder (ikke kun unilateralt, men også i fællesskab med Den Russiske Føderation⁹) anmodet om en ændring af forordningen om lokal grænsetrafik, der "tager højde for Kaliningradregionens særlige situation".

Polen er af den opfattelse, at en nøje overholdelse af forordningen vil bevirke, at Kaliningraddistriktet opdeles i tre områder – et område, der er dækket af en aftale om lokal grænsetrafik med Polen, et andet område, der er dækket af en aftale med Litauen, og et tredje område, der slet ikke er dækket af nogen aftale, da det ligger uden for grænseområdet. Polen anmoder derfor om, at forordningen ændres, således at hele Kaliningraddistriktet omfattes af forordningen.

Kommissionen minder medlemsstaterne om, at EU i de sidste par år har taget en række konkrete initiativer, som viser EU's vilje til at lette grænsepassagen for indbyggere i Kaliningrad. Blandt disse initiativer kan nævnes det forenklede transitdokument (FTD) og det forenklede jernbanetransitdokument (FRTD)¹⁰, som har forenklet rejser mellem Kaliningrad og resten af Rusland, samt aftalen mellem EU og Rusland om lempelse af visumreglerne fra

⁷ I artikel 3, nr. 2, i forordningen hedder det: "grænseområde": et område, som ikke strækker sig over mere end 30 kilometer regnet fra grænsen. De kommuner, der betragtes som grænseområdet, skal præciseres af de pågældende stater i de i artikel 13 omhandlede bilaterale aftaler. Hvis en del af sådanne kommuner er beliggende mere end 30 kilometer fra grænsen, men ikke over 50 kilometer, skal området ikke desto mindre betragtes som en del af grænseområdet".

⁸ Brev fra udenrigsminister Radoslaw Sikorski og indenrigs- og forvaltningsminister Jerzy Miller til medlemsstaterne og Kommissionen i september 2010.

⁹ Erklæring af 6. april 2010 fra Polens udenrigsminister Radoslaw Sikorski og Ruslands udenrigsminister Sergej Lavrov om, hvordan reglerne om lokal grænsetrafik fungerer, hvad angår Kaliningradregionen i Den Russiske Føderation og de tilgrænsende områder i Republikken Polen.

¹⁰ Forordning EF nr. 693/2003 af 14. april 2003 (EUT L 99 af 17.4.2003, s. 8).

2007¹¹, der letter udstedelsen af visum til kortvarigt ophold til alle russiske statsborgere, der rejser til Schengenlande. Kommissionen har anbefalet, at aftalen om lempelse af visumreglerne tages op til genforhandling for at forbedre den måde, hvorpå den fungerer, og indføre yderligere lempelser for alle borgere, herunder indbyggere i Kaliningrad.

I betragtning af Kaliningrads særlige situation finder Kommissionen imidlertid, at det ville være berettiget at ændre forordningen om lokal grænsetrafik, således at hele Kaliningraddistriktet behandles som et grænseområde. Dette vil forhindre en kunstig opdeling af regionen, hvorved nogle indbyggere ikke vil blive indrømmet lempelser i forbindelse med lokal grænsetrafik. Det ville ligeledes kunne øge det regionale samarbejde. Kommissionen er derfor parat til at drøfte en sådan ændring med medlemsstaterne og Europa-Parlamentet.

Kommissionen opfordrer i mellemtiden Polen og Den Russiske Føderation samt Litauen og Den Russiske Føderation til at indgå bilaterale aftaler på de betingelser, som er fastsat i den nuværende forordning, hvilket med øjeblikkelig virkning vil lette grænsepassagen for indbyggere i Kaliningrad. Kommissionen fraråder på det kraftigste at indgå aftaler, som ikke overholder bestemmelserne i forordningen.

4.2. Rejsesygeforsikring

Polen har siden 2008 ligeledes anmodet om en ændring, der vil medføre, at indehavere af tilladelser til lokal grænsetrafik skal have en rejsesygeforsikring. Alle aftaler, som Polen har forhandlet, indeholder allerede et sådant krav. Problemet er, at indehavere af tilladelser til lokal grænsetrafik - hvis ikke de har en sådan forsikring - vil krydse grænsen blot for at søge akut lægehjælp.

Kommissionen fastslog i sin første rapport om gennemførelsen af forordningen, at det ville være i strid med forordningen om lokal grænsetrafik, hvis der indføres et krav om rejsesygeforsikring i den pågældende bilaterale aftale. Hverken artikel 4 eller artikel 9 nævner muligheden for at kræve en rejsesygeforsikring. Disse artikler sigter mod at gøre det lettere at rejse ved at forenkle indrejsebetingelserne og betingelserne for udstedelse af tilladelser til lokal grænsetrafik. De udelukker specielt, at der kan kræves dokumentation for, at de pågældende råder over tilstrækkelige midler til deres underhold. Hertil kommer, at ansøgere i henhold til visumkodeksen skal have en rejsesygeforsikring, men indehavere af tilladelser til lokal grænsetrafik er udtrykkeligt fritaget for visumkravet. Endelig skal det nævnes, at de medlemsstater, hvis aftaler om lokal grænsetrafik (i overensstemmelse med forordningen) ikke kræver rejsesygeforsikring, ikke har rapporteret om tilfælde, hvor indehavere af tilladelser til lokal grænsetrafik, men uden en rejsesygeforsikring, har søgt akut lægehjælp under et ophold på deres område.

Kommissionen fastholder i lyset af ovenstående, at man bør overveje andre løsninger, f.eks. en bilateral aftale mellem medlemsstaterne og de berørte tredjelande om refusion af de afholdte udgifter til lægebehandling.

5. KONKLUSION

Ordnningen for lokal grænsetrafik har eksisteret i fire år, og der er stadig kun fire gældende aftaler om lokal grænsetrafik, som er blevet forhandlet inden for rammerne af forordningen.

¹¹ EUT L 129 af 17.5.2007, s. 27.

Tre yderligere aftaler – mellem Polen og Belarus, Litauen og Belarus og Norge og Rusland – forventes imidlertid at træde i kraft i løbet af de næste par måneder. Det viser, at de pågældende lande finder ordningen nyttig til at øge handel, social og kulturel udveksling og regionalt samarbejde på tværs af grænserne.

Ud fra de forholdsvis begrænsede tilgængelige oplysninger kan Kommissionen konkludere, at ordningen for lokal grænsetrafik fungerer godt i praksis, eftersom den gør livet væsentlig lettere for de mennesker, der bor tæt ved de ydre landgrænser, og at der kun er få eksempler på, at ordningen bliver misbrugt.

Kommissionen anser derfor forordningen om lokal grænsetrafik for at være udtryk for en hårfin balance mellem ønsket om at lette grænsepassagen og sikkerhedskravene for hele Schengenområdet. Kommissionen overvejer derfor ikke at ændre forordningen om lokal grænsetrafik hverken med henblik på at omdefinere grænseområde eller kræve rejsesygeforsikring. Kommissionen anmoder derfor de medlemsstater, der har indgået aftaler, som ikke er i overensstemmelse med forordningen, om at ændre disse i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i forordningens artikel 13. Hvis disse aftaler ikke ændres, vil Kommissionen være nødsaget til at gøre brug af sine beføjelser i henhold til traktaten for at sikre en ensartet og korrekt anvendelse af EU-retten.

Kommissionen går i det særlige tilfælde med Kaliningrad ind for at ændre forordningen om lokal grænsetrafik, således at den dækker hele Kaliningraddistriktet, forudsat at diskussionen mellem medlemsstaterne og Europa-Parlamentet fører til et positivt resultat.